

Capitolul 1

Fran închise ochii. Avionul de mici dimensiuni pierdu brusc din altitudine, părând că se prăbușește, apoi se redresă preț de o clipă înainte de a se înclina violent, ca vagonul unui montagne russe. Femeia deschise ochii și văzu o stâncă cenușie drept în față. Era suficient de aproape încât să observe dungile albe de găinaț uscat și rămășițele cuiburilor de păsări de anul trecut. Dedesubt, marea era în plină fierbere. Spuma ridicată de rafalele furioase de vânt era răsucită de furtună peste suprafața apei.

De ce nu face nimic pilotul ăsta? Și Jimmy de ce stă ca momâia pe scaun, de parcă așteaptă pur și simplu să murim cu toții?

Își imaginează foarte clar impactul avionului cu stâncă și amalgamul de fiare și oase deopotrivă contorsionate. Nicio șansă de supraviețuire. *Trebuia să-mi fi scris testamentul. Cine o să aibă grijă de Cassie?* În clipa aceea își dădu seama că era prima oară când se temea cu adevărat pentru viața ei și fu cuprinsă de o panică incontrollabilă, care-i paraliză creierul și orice fel de gând lucid.

Apoi avionul începu să se ridice încet. Lui Fran i se păru că trece milimetric peste marginea crestei. Perez îi arătă repere familiare pentru el: North Haven, Centrul de cercetare de la North Light și Ward Hill. Fran avea senzația că pilotul încă menținea cu greu avionul pe linia de plutire și că Perez se străduia, de fapt, să-i distragă atenția în timp ce se învârtteau orbește încercând să aterizeze. Ceea ce, într-un final, se și întâmplă, după câteva salturi violente de-a lungul pistei.

Neil, pilotul, rămase nemișcat o vreme, cu mâinile încă încleștate pe manșă. Fran își zise că bărbatul fusese aproape la fel de speriat ca ea.

– Bravo! îi spuse Perez.

– Da, în fine, mormăi Neil rânjind scurt. Oricum trebuie să ne antrenăm pentru zborurile de ambulanță. Doar că, la un moment dat, chiar mă gândeam că ar trebui să facem cale-ntoarsă.

Apoi îi zori:

– Hai, jos cu voi! Mai am de luat un grup întreg de vizitatori și am înțeles că vremea o să se-nrăutățească. N-am chef să rămân izolat aici toată săptămâna!

Câțiva oameni așteptau deja lângă pistă. Se întorseseră cu spatele întors împotriva vântului și se chinuiau din răsuputeri să stea drepti. Bagajele lui Fran și Perez fură descărcate rapid, iar Neil le făcu semn cu mâna următorilor pasageri să urce la bord. Fran își dădu seama că tremura. I se făcuse brusc frig când ieșise din cabina strâmtă a avionului, dar știa că frisoanele erau și o reacție la teama pe care o resimțise. Și la neliniștea pe care o avea știind că urma să-i întâlnească pe cei care îi așteptau, adică pe familia și prietenii lui Perez. Locul ăsta, Fair Isle, era o parte importantă din acest om. El crescuse aici, iar familia lui locuise aici de generații întregi. Oare ce părere aveau să-și facă despre ea?

Își zise că urma să fie ca un interviu oribil pentru o slujbă și că, în loc să fie calmă și stăpână pe sine, zâmbitoare – putea să fie foarte fermecătoare când voia –, era în continuare îngrozită de experiența zborului și se transformase într-o epavă.

N-a fost nevoie să-și intre în rol imediat fiindcă Neil își îmbarcase pasagerii în avion și rula cu viteză spre capătul pistei, gata să decoleze înapoi spre Tingwell, pe insula cea mai mare din arhipelag. Zgomotul motoarelor era prea aproape și prea puternic ca să se poată înțelege. Urmă un moment de liniște, apoi motoarele intrară din nou în turajie maximă iar avionul trecu pe lângă ei și se înălță. Cum era

aruncat de colo colo de vântul puternic, părea de jucărie. Describe un cerc pe deasupra lor și dispăru în nord, ceva mai echilibrat. Fran simți că tuturor parcă li se luase o piatră de pe inimă. Își zise că nu exagerase deloc proporțiile primejdiei prin care tocmai trecuse. Nu era isteria unei femei de pe continent. Locul ăsta chiar era dur.

Capitolul 2

Jane aruncă o bucată de margarină în făină și o frământă în pumn. Prefera gustul de unt în pateuri, dar Centrul de cercetare era în criză de fonduri și își zise că ornitologii erau oricum atât de înfometaji când se întorceau ca să ia prânzul, încât nu aveau să-și dea seama. Se opri o clipă și zâmbi la auzul avionului care zbura pe deasupra. Prin urmare, decolase. Era bine. Șase ornitologi care stătuseră la Centru erau la bordul lui, ceea ce însemna mai puțin de lucru pentru bucătar. Când oamenii rămâneau blocați pe-acolo din cauza vremii, deveneau agitați și arțăgoși. Se amuza teribil când era nevoită să-i explice câte unui redutabil om de afaceri că toți banii din lume n-ar fi reușit să-l scoată de pe insulă – când e uragan, nici barca, nici avionul nu se încumetă să plece, indiferent câți bani i-ar fi oferit marinarului sau pilotului. În schimb, nu-i plăcea deloc atmosfera care se crea când oamenii rămâneau acolo împotriva voinței lor. Se simțeau ca niște osttatici și reacționau în cele mai diverse moduri: unii deveneau apatici și se resemnau, alții dădeau în clocot de furie.

Turnă lapte bătut în aluat. Deși cocea în fiecare zi o șarjă de pateuri și simțea că putea s-o facă și cu ochii închiși, cântărise făina și măsurase laptele. Așa era ea: precaută și meticuloasă. Mai rămăsese o bucată de brânză desfăcută care trebuia folosită, așa că o dădu imediat pe răzătoare și o amestecă în aluat. Îi trecu prin minte că, dacă barca nu pleca a doua zi, trebuia să înceapă să coacă și pâine. Frigiderul era aproape gol. Turti aluatul, îl tăie în discuri pe care le așează cu grijă

în tavă, ca să aibă loc să crească. Cuptorul era suficient de fierbinte, așa că împinse tava înăuntru. Când se îndreptă de spate, zări o siluetă într-un impermeabil verde trecând prin dreptul ferestrei. Zidurile casei de lângă vechiul far erau groase de un metru și ploaia mânjise ferestrele cu un strat subțire de sare, așa că afară nu se vedea foarte bine, dar cu siguranță era Angela, care se întorcea din tura de inspecție a capcanelor Helgoland.

Era al doilea sezon pe care Jane îl petrecea la Centrul de cercetare din Fair Isle. Ajunsesse acolo primăvara trecută, în urma unui anunț descoperit într-o revistă despre viața la țară. Răspunsese imediat, dintr-un impuls de moment. Probabil că fusese primul din viața ei. Apoi urmase un fel de interviu prin telefon.

„– De ce vrei să-ți petreci vara în Fair Isle?”

Bineînțeles, Jane anticipase întrebarea. Lucrase la Resurse Umane și intervievase o mulțime de oameni de-a lungul timpului. Își pregătise un răspuns insipid și bine țintit despre o provocare în timpul căreia urma să înțeleagă încotro se îndreaptă în viață. Era doar un contract temporar, până la urmă, și își dăduse seama foarte clar că persoana de la celălalt capăt al firului era complet disperată: mai erau doar câteva săptămâni până la deschiderea sezonului, iar bucătăreasa angajată inițial plecase cu prietenul ei în Maroc și-i lăsase baltă complet. Bineînțeles, adevăratul ei motiv era mai complicat: „Partenera mea a decis că vrea copii. Mă sperie. De ce nu se mulțumește cu mine? Credeam că suntem fericiți și mulțumite împreună, dar ea zice că o plictisesc.”

Mutarea în Fair Isle fusese echivalentă cu a se ascunde sub pătură, ca în copilărie. Fugise de umilință, de faptul că Dee chiar găsisese pe cineva la fel de dornică să aibă copii, iar ea rămăsese singură și fără niciun prieten. Când i se oferise slujba la Centru, Jane își dăduse demisia de la slujba de funcționar public și, fiindcă mai avea și zile de concediu, plecase chiar la finalul acelei săptămâni. Avusese parte de o mică petrecere la birou, cu vin spumant și tort. Primise și un voucher pentru cărți. Toată lumea fusese luată pe nepregătite. Jane era recu-

noscută pentru firea ei analitică și pentru capul ei limpede. Faptul că renunța în felul ăsta la carieră și la pensie – care ar fi fost destul de bună – ca să plece pe o insulă faimoasă numai pentru croșetat, părea pur și simplu de neimaginat.

„– Chiar *știi* să gătești?“, o întrebuse o colegă, venindu-i tare greu să creadă că reputata directoare de Resurse Umane ar putea avea vreodată preocupări atât de banale. Aceași întrebare îi fusese pusă și în timpul interviului telefonic.

„Bineînțeles!“, răspunsese ea în ambele ocazii, cu toată sinceritatea. Dee, partenera ei, era mare amatoare de petreceri acasă. Era directoarea unei case de producție și în weekend casa era plină de oameni: actori, producători, scenariști. Jane asigurase meniul pentru toate aceste adunări cu ștaif, de la *canapé*-uri pentru petrecerile relaxate de vară, până la cine simandicoase pentru doar câteva persoane.

Simțise o doză de satisfacție în timp ce se îndepărta de casa din Richmond, trăgând bagajul după ea, la gândul că nu mai avea cine să se ocupe de meniuri de-acum înainte. Nu și-o putea închipuia pe noua parteneră a lui Dee, Flora, o femeie cu forme ascuțite și cu păr strălucitor, încinsă cu un șorț de bucătărie.

Jane venise în Fair Isle fără să știe concret ce urma să facă. Faptul că nu cercetase locul în prealabil arăta cât de tulburată fusese. Nu-i stătea deloc în fire să se comporte așa. În mod normal, ar fi consultat o mulțime de *site*-uri, ar fi mers la bibliotecă și ar fi alcătuit un dosar cu cele mai importante informații. În schimb, singura ei pregătire constase în niște cărți de gătit. Trebuia să prepare meniuri bogate, să se încadreze într-un buget restrâns și nu se pierduse într-atât de tare cu firea încât să nu vrea să-și facă treaba cât mai bine cu putință.

Sosise pe insulă cu vasul care aducea poșta, *Bunul Păstor*, într-o zi însorită, cu un vânt care bătea dinspre sud-est. Stătuse pe punte și privise în zare la insula de care se apropia tot mai mult. Trăise emoția descoperirii unui loc nou. Se gândise atunci, și își spunea și acum, că experiența semăna cu întâlnirea unei noi iubiri: la început, câteva

priviri afectuoase, apoi o deprindere tot mai profundă. O primăvară cu vreme bună e tot ce-ți trebuie ca să te îndrăgostești de Fair Isle. Stâncile sunt pline de păsări de mare iar Gilsetter, platoul verde la sud de port, e acoperit de flori. Drept urmare, insula și Centrul de cercetare chiar îi căzuseră cu tronc. Centrul funcționa în vechea casă a Farului de Nord – care între timp se automatizase – și care se ridica, într-o izolare desăvârșită, pe stâncile înalte și cenușii. Jane crescuse în suburbii și nu-și imaginase că avea să trăiască vreodată într-un ținut atât de sălbatic și de teatral. I se părea locul ideal să devină o persoană complet diferită de femeia care nu fusese în stare să i se împotrivească lui Dee.

Pusese imediat stăpânire pe bucătărie. Era mare, ca o peșteră. Odi-noară servise ca sufragerie a paznicului bătrân și păstra un șemineu și două ferestre mari, cu deschidere spre mare. O aranjase pe gustul ei imediat ce sosise, înainte chiar de a-și goli valiza. Atunci fusese prea devreme pentru oaspeți, dar personalul tot trebuia să mănânce.

„Ce planuri aveți pentru cină?” întrebuse ea, suflecându-și mâne-cile cămășii de bumbac și trăgând peste cap șorțul albastru preferat. Cum nu primise un răspuns concret, se simțise liberă să inspecteze frigiderul și congelatorul. În frigider descoperise un castron de alumi-niu plin cu orez fiert, acoperit cu folie de plastic și niște eglefin afumat în congelator. Încropise imediat o tigaie mare de orez cu condimente călite în unt – în ciuda costurilor – și câteva bucăți mari de ouă fierte. Mâncaseră cu toții la masa din bucătărie, vorbind despre cuiburile de pietrari cenușii sau despre păsările de mare. Nimeni n-a întrebat-o de ce venise în Fair Isle ca bucătăreasă.

După o vreme, Maurice îi mărturisise că s-a simțit ca și cum ar fi apărut Mary Poppins, care să pună lucrurile la punct. Cu toții înțe-leseră că urma să fie bine. Lui Jane îi plăcuse foarte mult remarca bărbatului.

Își dădu seama după miros că pateurile erau gata. Scoase tava din cuptor, o așeză pe masă și dezlipi cu grijă pateurile unele de celelalte,

ca să se coacă și în interior. Apoi le vârî la loc. Setă cronometrul pentru încă trei minute, deși nu avea nevoie de alarmă. În bucătăria asta nu exista să se ardă mâncarea. Nu pe tura lui Jane.

Ușa se deschise și Maurice păși înăuntru. Purta o cămașă de finet și un cardigan gri, pantaloni de catifea cord lăsați la genunchi și papuci de piele. Arăta exact ca profesorul șifonat care fusese înainte să se mute pe insulă cu tânăra lui nevastă. Cu un gest reflex, Jane puse ceainicul pe foc. Maurice și Angela aveau un apartament personal la Centru, dar el prefera întotdeauna să-și bea cafeaua de dimineață la bucătărie. Jane avea o cafetieră și comandase cafea bună de la Lerwick. Maurice era singura persoană cu care o împărțea.

– Avionul a plecat cu bine, zise el.

– Da, am auzit, răspunse ea și umplu cafetiera, după care scoase pateurile din cuptor, chiar când cronometrul începuse să sune. Câți musafiri au mai rămas?

Maurice îi duse pe vizitatori, cu tot cu bagajele lor, la aeroport în Land Rover-ul lui.

– Doar patru. Ron și Sue Johns au plecat și ei. Au auzit prognoza și n-au vrut să riște să rămână blocați aici.

Jane așeză pateurile pe o altă tavă, la răcit. Maurice înșfăcă distrat unul, îl rupse în două și îl unse cu unt.

– Azi a venit Jimmy Perez cu noua lui prietenă, continuă el, de data asta cu gura plină. I-au așteptat James și Mary. Biata fată! Era albă ca varul când a coborât din avion! Și o înțeleg perfect. Nici mie nu mi-ar fi priit un zbor ca ăla.

Maurice era administratorul Centrului de cercetare. Instituția găzduia, încă, proiecte științifice, dar oferea, de asemenea, cazare pentru naturaliști care veneau în vizită sau pentru cei interesați să experimenteze cea mai îndepărtată insulă locuită din Marea Britanie. În septembrie, locul se umplea de ornitologi, pentru că era perioada în care păsările migrau în cel mai mare număr. O săptămână în care vântul bătuse din est adusesse în Marea Britanie două specii noi de

păsări și câteva de rarități minore. Acum, în mijlocul lunii octombrie, cum prognoza anunța rafale feroce, Centrul era aproape gol. Maurice se pensionase anticipat de la Universitate ca să devină un redutabil proprietar de pensiune. Jane nu era sigură ce simțea el cu adevărat despre asta, dar nu s-ar fi gândit vreodată să-și bage nasul.

Știa, în schimb, că Maurice savura din plin bârfa locală. Probabil pentru că nu diferea foarte tare de remarcile înțepate specifice unei cancelarii dintr-un mic colegiu. Știa tot ce se întâmplă, aparent fără niciun efort. Jane se ținuse la distanță de majoritatea locuitorilor insulei. O știa și o plăcea pe Mary Perez, uneori fusese chiar invitată la prânz la Springfield în zilele ei libere, dar nu erau nici pe departe prietene apropiate.

– El e polițistul, nu? întrebă Jane nu foarte interesată.

Se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră până la prânz. Aprinse focul sub o oală mare cu supă, amestecă în ea și o acoperi la loc.

– Așa e. Mary spera că o se întoarce la un moment dat acasă, mai ales că se eliberase un teren cu niște ani în urmă, dar el a ales să rămână în Lerwick. Dacă nu o să aibă un băiat, are să fie ultimul Perez din Shetland. Familia asta a trăit dintotdeauna pe Fair Isle, încă de la primul Perez care a naufragiat pe țărmurile astea în timpul Armadei Spaniole.

– Și o fiică ar putea să păstreze numele și să-l ducă mai departe, răspunse Jane cu indignare.

Își imagina că Maurice ar trebui să fie mai conștient ca oricine de pericolele născute din stereotipizare. Toți vizitatorii își închipuiau că el era directorul Centrului și că Angela era cea care se ocupa de rezervări și de curățenie. În realitate, Angela era omul de știință. Ea era cea care se cățara pe stânci ca să stârnească fulmarii de nord și rațele *Guillemot*, cea care ieșea în larg cu nava *Zodiac* ca să numere păsările, în vreme ce Maurice răspundea la telefon, se ocupa de treburile domestice și comanda suluri de hârtie igienică. Iar Angela își păstrase numele de fată după ce se căsătorise cu el, din rațiuni profesionale.

Maurice zâmbi:

– Sigur că poate, dar pentru Mary și James n-ar fi același lucru. Mai ales pentru James. Și așa suferă că Jimmy nu a rămas aici ca să preia *Bunul Păstor*. James chiar își dorește un nepot.

Jane îi întoarce spatele și dispăru în camera de zi ca să aranjeze masa.

Angela își făcu apariția după ce restul se așezaseră deja. Uneori, Jane credea că întârzia voit, doar ca să-și facă o intrare spectaculoasă. Doar că azi erau prea puține persoane ca să formeze un public interesant: patru vizitatori plus Poppy, fiica lui Maurice, și personalul Centrului, obișnuit de pe-acum cu teatralitatea ei; și Maurice, care părea să o adore, dădea impresia că nu-l deranja deloc noul său rol cât timp ea era fericită.

Angela își umplu singură o farfurie cu supă din oala care încă fierbea pe aragaz și rămase în picioare ca să-i privească. Era cu douăzeci de ani mai tânără decât Maurice, înaltă și puternică. Avea un păr aproape negru, ondulat și lung până la umeri, care acum era răsucit în sus și prins cu un pieptene. Părul era amprenta ei personală. Începuse să apară destul de frecvent în rol de comentator în programele de istorie naturală de la BBC, iar oamenii îi rețineau mereu părul. Jane bănuia că Maurice fusese fermecat de atenția ei, de celebritate și de tinerețe. Își părăsise soția care îi spăla hainele, îi gătea mesele și îi crescuse copiii până la maturitate – în fine, asta dacă Poppy putea fi considerată matură. Jane nu o cunoscuse pe soția lui, dar empatiza enorm cu ea.

Se aștepta ca Angela să li se alăture, să mute conversația rapid și cu dibăcie către propriile ei preocupări, cum făcea de obicei. Dar ea continua să stea în picioare și Jane pricepu că femeia era furioasă, atât de furioasă că mâinile tremurau pe bolul de supă pe care îl ținea. În cele din urmă îl așeză cu grijă pe masă. Conversația se stinsese. Afară, furtuna devenea din ce în ce mai feroce și cu toții erau conștienți de asta. Chiar și prin ferestrele cu geamuri duble se auzea mugetul

valurilor care loveau stâncile și rafalele de stropi care țâșneau în aer, de parcă un uriaș ar fi scuipat deasupra pietrelor.

– Cine a intrat în camera păsărilor?

Vorbise pe un ton reținut, aproape în șoaptă, dar furia din spatele cuvintelor era evidentă. Numai Maurice părea să nu se sinchisească. Întinse în bol cu o bucată de pâine și își ridică privirea.

– S-a întâmplat ceva?

– Cred că cineva își bagă nasul în munca mea.

– Eu am intrat ca să verific rezervările pe computer. A sunat Roger să întrebe dacă putem primi un grup în iunie anul viitor și, nu știu de ce, calculatorul din apartament nu mergea.

– Nu mă interesează computerul. E vorba de manuscrisul unei lucrări de cercetare. Scris de mână.

Angela i se adresa lui Maurice, dar vorbea suficient de tare ca toată lumea să audă ce avea de spus. Ascultând-o, Jane se miră că scria de mână. N-o văzuse niciodată scriind, poate doar când se afla pe teren și n-avea de ales. În rest, era o mare susținătoare a tehnologiei. Chiar și notițele despre păsările observate în timpul zilei erau trecute în laptop.

– A dispărut, continuă Angela. Cineva l-a luat.

Privi în jur, în special la cei patru vizitatori de la masă.

– Cineva a luat lucrarea!